

தொல்காப்பியத்தில் பொருள் கூறும் மரபு

முனைவர். அன்பழகன்
தமிழ் இணைப்பேராசிரியர்
திருவள்ளூர் அரசு கலைக்கல்லூரி
இராசிபுரம் 637401.
முன்னுரை

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சி அந்நாட்டு மக்களின் சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் அமைந்தள்ளதைப் போல ஒரு மொழியின் வளர்ச்சியும் அம்மொழியில் பேசுகின்ற மக்களின் வாழ்க்கை, நாகரிகம், என்பவற்றின் வளர்ச்சியைப் பொறுத்தே அமைகிறது. மொழி காலந்தோறும் வளர்ந்து வருகின்ற காரணத்தால் அதன் அக மற்றும் புற அமைப்புகளில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒரு மொழி சிறப்படைவதற்கு அம்மொழியில் அமைந்துள்ள சொற்களின் வளமே காரணமாக அமைகிறது. தமிழ்மொழி நீண்ட நெடிய இலக்கிய வரலாற்றைக் கொண்டதாகும். அது தனிப்பாடல்கள், காப்பியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், எனப் பல்வேறு இலக்கிய வடிவங்களில் வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது. தமிழ் மொழியின் சொல்வளம் அளவிட முடியாத வளத்தினையும், சிறப்பினையும், கொண்டது. சொற்களின் அளவு பெருகப் பெருக அச்சொற்கள் கொண்டுள்ள பொருளின் விரிவு அளவிட முடியாததாகிறது. மொழி வளர்ச்சியில் சொற்களுக்கு பல புதிய பொருட்கள் தோன்றுகின்றன. பழைய பொருட்கள் மறைகின்றன எனவே சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் பணி முக்கியமான பணியாக அமைந்துள்ளது.

தமிழ் மொழியில் சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் பணி தொல்காப்பியக் காலம் முதலே நடைபெற்று வந்துள்ளது. தொல்காப்பியம் நூற்பா நடையில் அமைந்த ஓர் இலக்கண நூலாகும். தொல்காப்பியத்தில் கடினமான சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் உரியியல் என்னும் பகுதி காணப்படுகிறது. அதனையடுத்துச் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர்த் தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றிச் சொற்களைத் தொகுத்துப் பல்வேறு வகைகளில் சொற்பொருள் கூறும் நிகண்டுகள் தோற்றம் பெற்றன. எனவே நிகண்டுகள், அகராதிகள் போன்ற சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் நூல்கள் தோன்றுவதற்கு அடிப்படை கூறுகளே தொல்காப்பிய இடையில், உயிரியல், மரபியல் என்பதை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள், என்பவற்றை விரிவுபட விளக்கிக் கூறுகின்றது. தமிழில் தோன்றிய இலக்கண நூல்களில் மிகவும் பழமையானதாகக் கருதப்படும் தொல்காப்பியம் அதன் காலத்திற்கு முந்தைய மொழி அமைப்பை எடுத்துக் கூறுவதோடு மட்டுமின்றி அதன் கால மொழிநிலை குறித்தும் இலக்கணம் வழங்குகிறது. இவ்விலக்கணத்துள் சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் அகராதிக் கூறுகள் பரவலாகக் காணப்படுகிறது.

தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள், என்னும் மூன்று பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டது. முதல் பிரிவாகிய எழுத்ததிகாரத்தில் (வகை, வடிவம், பிறப்பு, புணர்ச்சி) எழுத்துக்களின் இலக்கணமும், இரண்டாவது பிரிவாகிய சொல்லதிகாரத்தில் பெயர், வினை, இடை, உரிச்சொற்களின் இலக்கணமும் மூன்றாவது பிரிவாகிய பொருளதிகாரத்தில் (அகம், புறம், செய்யுள், மரபு) வாழ்வியல் பொருளிலக்கணமும், செய்யுளிலக்கணமும், அணியிலக்கணமும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் 9 இயல்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது.

சொல்லதிகார உரியியலில் 120 கடினமான சொற்களுக்குப் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் இவ்வதிகார இடையியலில் 44 இடைச்சொற்களின் பொருள்கள் தரப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பிய உரியியல் சொற்களுக்குப் பொருள் கூறும் அகராதி அமைப்பைப் பெற்றுள்ளதால் உரியியலைத் தமிழின் முதல் அகராதி என்பர். தொல்காப்பியத்தில் அகராதியியல் மரபு குறித்த பல செய்திகள் பரவலாகக் காணக்கிடக்கின்றன. தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் அகராதிக் கூறுகளை சொல் நிலை, பொருள் நிலை, மரபு நிலை மூன்று பிரிவுகளில் அடக்கலாம்.

சொல் நிலை

தொல்காப்பியத்தின் இடையியல், உரியியல், மரபியல் எனும் மூன்று இயல்களில் சொற்பொருள் குறித்த செய்திகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. செய்யுள்களில் இடம்பெறும் உரிச்சொற்களுக்குரிய (கடினமான சொற்களுக்கு) பொருளைக் கூறுவது தொல்காப்பிய உரியியலின் நோக்கமாகும். மேலும் அவ்விலக்கணத்தில் சொல்நிலை காணக்கிடக்கும் பல்வேறு அகராதியியல் செய்திகளை தொகுத்து வழங்கலாம்.

ஓர் அகராதிக்கு அகரநிரல் முதுகெலும்பு போன்றது. தொல்காப்பிய முதல் நூற்பா.

எழுத்தெனப் படுவ

அகரமுதல் அகர இறுவாய் (தொல்.எழு.1)

எனத் தமிழின் நெடுங்கணக்கு முறையையும், உயிர்மயங்கியலில் உயிர் எழுத்துக்களை அகரம் முதல் ஒளகாரம் ஈறாக வரிசைப்படுத்திக் கூறுவதையும் கொண்டு தொல்காப்பியம் தமிழ் எழுத்துக்களின் அகர வரிசையைக் கருத்தில் கொண்டுள்ளது என்பதை அறிய இயலுகின்றது. எனவே சொற்களை அகர நிரல் படுத்துவதற்குரிய மூலக்கருத்து தொல்காப்பியத்தில் இருந்ததாகக் கொள்ளலாம்.

ஒலிப்பு முறை

தெளிவான ஒலிப்பு முறை இல்லை எனில் சொற்களின் பொருள் வேறுபடும். ஒருவர் பேசுவதை தவறின்றி எளிதாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு முறையான ஒலிப்பு முறை தேவைப்படுகின்றது. அகராதிகளில் ஒலிப்பு முறை அவசியமான ஒன்றாகின்றது. ஆங்கில அகராதிகளில் காட்டப்படும் ஒலிப்பு முறையைப் போன்று தமிழ் அகராதிகளிலும் ஒலிப்பு முறை சரியாகக் காட்டுவதற்குத் தொல்காப்பியப் பிறப்பியல் துணை புரிகின்றது.

இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லென்

றனைத்து செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே (தொல்.சொல்.880)

என்று சொற்களைத் தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்துகின்றார். தேவநேயப் பாவாணர் சொற்களின் மூலம் குறித்துப் பிற்காலத்தில் சிறப்பாக ஆராய்ந்துள்ளது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

புதிய சொற்கள்

மொழியியல் வழங்கப்பெறும் புதிய சொல் மற்றும் பொருளை அகராதிகள் பதிவு செய்கின்றன. தொல்காப்பியரும் மொழியில் இடம்பெறும் புதிய சொற்களை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தை உடையவர் என்பது

கிளந்த அல்ல வேறு பிற தோன்றினும்
கிளந்த வற்றியலான் உணர்ந்தனர் கொளலே
(தொல். சொல். 602)
கூறிய கிளவிப் பொருணிலை அல்ல
வேறுபிற தோன்றினும் அவற்றோடு கொளலே
(தொல்.சொல். 273)
கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே

(தொல். சொல். 935)

போன்ற நூற்பாக்கள் மூலம் வெளிப்படையாக உணர்த்துகிறார்.
நன்னூலார்.

பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வரையிலான
(நன்னூல். 462)

என்று பழையனவற்றை அதாவது வழக்கில் இல்லாதவற்றைக் களைவதற்கும் புதியனவற்றை ஏற்றுக்கொள்வதற்கும் அனுமதி அளிக்கின்றார்.

சொல் நிலையில் சொல் மூலம், ஒலிப்பு முறை, புதிய சொற்கள் போன்றவை குறித்துத் தொல்காப்பியத்தில் வெளிப்படையான செய்திகள் கூறப்படவில்லை எனினும் அச்செய்திகள் குறித்த கருத்து வெளிப்பாடு மறைமுகமாக இருப்பதை அறியலாம்.

பொருள் நிலை

எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்து

(தொல். சொல். 640)

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. எல்லா சொற்களும் ஏதேனும் ஒரு பொருளைக் குறித்து வருகின்றன. பொருள் இல்லாத எந்தச் சொல்லும் இல்லையென்பதை இது விளக்குகிறது. எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறிப்பன என்றால் அசை நிலை, இசைநிறை, சொல்லுக்கு என்பன பொருள் குறித்தது அல்ல என்றால் அவை தனியே பொருள் உணர்த்தாது. ஆனால் அவை சார்ந்த சொல்லின் பொருளைக் குறிக்கும் என்கிறார் தெய்வச்சிலையார். (மாதையன் ப. 31) பொருள் நிலையில் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் அகராதியியல் கூறுகள் இரண்டு பெறும் பிரிவுகளாகக் காணப்படுகின்றன.

பொருள் இலக்கணம்

சொற்கள் இரண்டு வகையான பொருள்களைக் கொண்டன.

1. சொற்பொருள்

2. இலக்கணப் பொருள்

இவை இரண்டும் அகராதிகளில் இடம் பெறுகின்றன. தொல்காப்பியர் இதனை,

பொருண்மை தெரிதலும் சொன்மை தெரிதலும்
சொல்லின் ஆகும் என்மனார் புலவர்

(தொல். சொல். 64)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். பொருண்மை என்பது சொல்லின் சொற்பொருள். சொன்மை என்பது சொல்லின் இலக்கணப் பொருள்.

பொருண்மை - lexical meaning

சொன்மை - grammatical meaning

பொருண்மை, சொன்மை ஆகிய இவ்விரு சொற்கூறுகளையும் அறிந்தால் தான் சொற்களையும் அவற்றின் பொருளையும் தெளிவாக உணர முடியும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாகும். தொல்காப்பியம் ஓர் இலக்கண நூலாக இருப்பதால் இதில் பொருண்மை விளக்கத்தைவிடச் சொன்மை விளக்கமே அதிகம் இடம் பெறுகின்றது.

பொருள் வகை

தமிழில் பொருள் என்னும் சொல்லுக்குப் பல பொருட்கள் உள்ளன. மேலே கூறியபடி இச்சொல் வேற்றுமைப் பொருள், எச்சப்பொருள் என்று சொல்லின் இலக்கணப் பொருளையும், பொருண்மை என்னும் சொற்பொருளையும் குறிக்கின்றது. சொற்பொருண்மை அடிப்படையில் பொருள் இரண்டு வகைகளில் அமைந்துள்ளது.

1. சொற்பொருட் கூறுகள்

2. பொருள் உறவுச் சொற்கள்

சொற்பொருட் கூறுகள்

சொல் உணர்த்தும் பொருள் மூன்று வகைகளாகப் பாகுபடத்தப்படுகின்றது.

1. கருத்துப் பொருள்

2. குறிப்புப் பொருள்

3. பயன்பாட்டு எல்லை

மேற்கூறிய மூன்று பொருட்களில் கருத்துப் பொருளே முக்கியமானதாகும்.

சொல் உணர்த்தும் பொருளைத் தொல்காப்பியர் இருவகைகளாகப் பிரிக்கின்றார்.

1. வெளிப்படை நிலை

2. குறிப்பு நிலை

தெரிபுவேறு நிலையலும் குறிப்பில் தோன்றலும்

இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே

(தொல். சொல். 642)

வெளிப்படைநிலை என்பது சொல்லின் கருத்துப் பொருளைக் குறிப்பதாகும். குறிப்பு நிலை என்பது சொல்லின் பொருளைக் குறிக்குபாக உணர்த்துவதாகும். எனவே சொல் உணர்த்தும் பொருள் கருத்துப் பொருள், குறிப்புப் பொருள் எனும் இரண்டும் ஆகும் என்பது தொல்காப்பியரின் கருத்தாகும். மூன்றாவது பொருளான பயன்பாட்டு எல்லை குறித்தும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பயன்பாட்டு எல்லை என்பது ஒரே பொருளைத் தரக்கூடிய பல சொற்கள் இருப்பினும், பயன்படுத்தப்படும் சூழலுக்குத் தக்கவாறு அச்சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதாகும். தொல்காப்பியத்தில் கொடை என்னும் ஒரு பொருளைக் குறிக்கும் ஈ, தா, கொடு என்னும் பயன்படுத்தப்படும் சூழல்கள் சூட்டப் பெறுகின்றன.

ஈ, தா, கொடு வெனக் கிளக்கும மூன்றும்

இரவின் கிளவி ஆகிடன் உடைய

(தொல். சொல். 444)

அவற்றுள்,

ஈயென் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே
(தொல். சொல். 445)

தாவென் கிளவி ஒப்போன் கூற்றே
(தொல். சொல். 446)

கொடுஎன் கிளவி உயர்ந்தோன் கூற்றே
(தொல். சொல். 447)

ஈ, தா, கொடு என்னும் மூன்று சொற்களும் பொருளைப் பிறரிடம் கேட்டுப் பெறப் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களாகும். எனினும் ஈ என்னும் சொல் இழிந்தவன் உயந்தவனிடத்தும் தா என்பது ஒத்தவர்களிடையேயும், கொடு என்பது உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் இடத்தும் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களாகும். இவ்வாறே செலவு, வரவு, தரவு, கொடு ஆகிய சொற்களின் வரையறையையும் தொல்காப்பியர் (511, 512, 513) குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எனவே அகராதியியலார் கூறும் சொற்பொருள் கூறுகளான கருத்துப் பொருள், குறிப்புப் பொருள், பயன்பாட்டு எல்லை ஆகிய மூன்றினைக் குறித்த செய்திகள் தொல்காப்பியத்தில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பொருள் உறவுச் சொற்கள்

சொற்கள் அவை வழங்கும் சூழலுக்குத் தக்கவாறு பலபொருள் கூறுகளைப் பெறுகின்றன. சொற்கள் பொருள் உறவு அடிப்படையில் நான்கு வகைப்படுகின்றன. அவை,

1. ஒருபொருட் பலசொல்
2. பலபொருட் ஒருசொல்
3. எதிர்ச்சொல்
4. மீச்சொல், கீழ்ச்சொல்

என்பனவாகும். தொல்காப்பிய உரியியல் முதல் நூற்பாவில்,

உரிச்சொற்கிளவி விரிக்குங்காலை
ஒருசொல் பலபொருட்குரிமை தோன்றினும்
பலசொல் ஒரு பொருட்குரிமை தோன்றினும்
(தொல். சொல். 297)

என ஒருசொல் பலபொருள், ஒருபொருள் பலசொல் குறித்து கூறியுள்ளார்.

ஒருசொல் பலபொருள் (பொருட்பன்மை)

ஒருசொல் ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட பொருள்களைக் கொண்டு இருப்பின் அது பொருட்பன்மை எனப்படும். தொல்காப்பிய உரியியலில் கூறப்பட்டுள்ள 120 கடினச் சொற்களில் பலபொருள் தரக்கூடிய உரிச் சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. சான்றாகக் கடி என்னும் சொல்லைக் குறிப்பிடலாம்.

கடியென் கிளவி

வரைவே கூர்மை காப்பே புதுமை

அச்சம் முன்னேற்று ஆயிரைந்தும்

மெய்ப்படத் தோன்றும் பொருட்டாகும்மே

(தொல். சொல். 383)

கடி என்னும் சொல் வரைவு தொடங்கிப் பல பொருளைத் தருவதாகத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். இதனைப் போன்று தொல்காப்பிய உரியியலில் பல பொருளைத் தரும் சொற்கள் பல காணப்படுகின்றன.

ஒருபொருட் பலசொற்கள்

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வெவ்வேறு சொற்கள் ஒரு பொருளைக் குறிப்பின் அவை ஒருபொருட் பலசொற்கள் எனப்படும். இது ஒருபொருட் பன்மொழி, ஒருபொருட் பல பெயர், ஒருபொருட் கிளவி எனப் பல பெயர்களில் வழங்கப்பெறும். இதற்குச் சான்றாக தொல்காப்பிய உரியியலில் பல நூற்பாக்கள் காணப்படுகின்றன.

சால உறு தவ மிகுதிப் பொருள்

(தொல். சொல். 301)

தடவும் கயவும் நனையும் பெருமை

(தொல். சொல். 320)

என்று பல நூற்பாக்கள் ஒரு பொருள் பல சொற்கள் குறித்தவையாகவே அமைகின்றன.

இவ்வாறு தொல்காப்பிய உரியியலில் ஒருசொல் பலபொருள் ஒருபொருள் பலசொல் என்பன பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. உரியியல் நூற்பா நடையில் அமைந்த ஓர் அகராதியாகவே விளங்குவதைப் பாலசுப்பிரமணியன், நாச்சிமுத்து ஆகியோர் குறிப்பிடுகின்றனர். (மாதையன், ப. 30

எதிர்ச்சொல்

எதிர்மறை என்பது ஒருவகையான எதிர்ப்பொருள் ஆகும். எதிர்மறை குறித்துத் தொல்காப்பியர் பல நூற்பாக்களைத் தந்துள்ளார்.

உயர்திணை × அஃறிணை

ஒருமை × பன்மை

இயற்கை × செயற்கை

ஆண்மை × பெண்மை

போன்று பல எதிர்மறைச் சொற்கள் தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

பொருள் நிலையில் ஒரு சொல் பலபொருள், ஒருபொருள் பலசொல், எதிர்ச்சொல் போன்றவை தொல்காப்பியத்தில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

மரபு நிலை

மரபு சுட்டுவதும் அகராதியின் பணியாகும். மரபின் முக்கியத்துவம் உணர்ந்து செய்யுள் வழக்குடன் உலக வழக்கிலும் பொதுவாகச் சில மரபுகள் இருப்பதை உணர்ந்து தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரத்தில் மரபியல் குறித்து ஓர் இயலை அமைத்துள்ளார். மரபு என்பது முறைமை அல்லது வழக்கமுறை என்று கொள்ளலாம். அதாவது ஒன்றை இப்படித்தான் சொல்வது முறைமை அல்லது வழக்கம் கூறுவதே மரபு.

தொல்காப்பிய மரபியலில் ஆண்பாற் பெயர்கள், பெண்பாற் பெயர்கள், இளமைப் பெயர்கள் ஆகியவற்றின் மரபுகள் குறிக்கப்படுகின்றன.

பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை

(தொல் மரபு. 1)

தவழ்பவை தாமே அவற்றோரன்ன

(தொல். மரபு. 1)

என்னும் நூற்பாவில் பார்ப்பு, பிள்ளை என்னும் இரண்டு பெயர்களும் பறவை மற்றும் ஊர்வனவற்றின் இளமைப் பெயர்களாகும். இதில் ஒவ்வொரு விலங்கினங்களின் ஆண் மற்றும் பெண்பால் பெயர்கள் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இளமைப் பெயர்களாக ஒன்பது பெயர்களும், ஆண்மை என்ற பொருளில் 15 பெயர்களும் பெண்பாற் பெயர்களாக 13 பெயர்களும் தொல்காப்பிய மரபியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. இதில் ஓர் உயிரினத்திற்கு பல பெயர்களும் பல உயிரினங்களுக்கு ஒரு பெயரும் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

பறவைகள், விலங்கிற்குத் தொல்காப்பியர் கூறிய பல மரபுப் பெயர்கள் இக்கால வழக்கில் பயன்பாட்டில் இல்லை. பல பெயர்கள் தெரியாத பெயர்களாகவே உள்ளன. (ஒருத்தல், மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர் (ஆண்பால்) (தொல். மரபு. 2)

உயிர்களின் வகைப்பாடாக ஒன்று முதல் ஆறு அறிவு வரையுள்ள உயிர்களின் உணர்வுகளும், ஒவ்வொரு அறிவு உயிர் சார்ந்து உயிரினங்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு என்னும் எண்களால் சுட்டப்பெறும் தொகைப் பெயர்கள் மரபியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒன்றறிவதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறிவதுவே அதனோடு நாக்கே
மூன்றறிவதுவே அவற்றோடு மூக்கே
நான்கறிவதுவே அவற்றோடு கண்ணே
ஐந்தறிவதுவே அவற்றோடு செவியே
ஆறறிவதுவே அவற்றோடு மனமே
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே
(தொல். மரபு. 23)

என்னும் நூற்பாவினால் ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு வரையுள்ள தொகைப் பெயர்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இது தொல்காப்பியத்திற்குப் பின் எழுந்த நிகண்டுகளில் பல்பொருள் கூட்டத்து ஒரு பெயர்த் தொகுதிக்கு முன்னோடியாக அமைந்தது எனலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் கருப்பொருள்கள் எனக் கூறப்பட்டிருக்கும் தெய்வம், உணவு, மா, மரம், புள், பறை, யாழ் என ஏழும் அகத்திணையியல் விளக்கும் நிலம் மற்றும் மக்கள் பற்றிய குறிப்பும், உரியியலில் கூறப்படும் இசையினும், குறிப்பினும், பண்பினும் என்பதும், தொல்காப்பிய வினையியலும் பிற்கால நிகண்டுகளின் பல்வேறு பெயர்த் தொகுதிகள் தோன்ற காரணமாக இருந்தன எனலாம்.

முடிவுரை

தொல்காப்பியத்தில் அகராதியியல் கூறுகள் பல காணப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக உரியியலில் 120 சொற்களும், இடையியலில் 44 சொற்களும் மேலும் மரபியலில் கருப்பொருள் குறித்தச் சொற்களும் அகராதியியல் அமைப்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியமே பின்வந்த

நிகண்டு களுக்கு மூலமாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அகராதி மரபு என்பது தொல்காப்பியத்திலேயே இருந்துள்ளதும் தெளிவாகின்றது.